Laske: Siin om kõrts, siin
piame kinni!" ütelnu pozi. —
Mies viitu kõrtsi sisse jo oben
keidet käepuu külgi kinni, aadu
kaara ette. —
Mies esi pantu tooli pääle
istma jä tood sõõgi jä joo
ette. — Wiimati nakanu mie
mõtlema; kost see kõrts siia
om saanu, mimo ei ole siin
kunagi enne kõrtsi männu,
jä oli: „Jumal, isäke!" ütelnu.
Kõrts kadunu ütten „sakoega"
ära, jä mies istun-Risti-
sehen parre pääle. —
Obene ollu wällan jä linaleu
ehen. —
Pirilla om sääl üits suur kol
kiwi; kos pääl mõni julge reh
pap olla maganud, aga „wana
pois" olla ta iki säält üles a
anud, ega talle mitte magada
rahu andan. — Wiimati oli
üits sinna kiwi pääle risti
vainu, sõs oli „wanapois"
säält ärakadunud. —
Wanapois oli selle kiwi kallis
pixanu, mille all ta ka oli ma
ganu. —

Hammali wallas.

2.) Wanapagana vistsen. (T. m.)

Wanalaal saaton üits mõisnik
oma sulase tõise mõisa kirjä
viimä. Mies ollu enne mitte
kõrda sedä teed käinu, aga nüüd
essunu tõine ära. —
Tie veeren ollu üits talu, temä
minnu sinnä sissi, jä jää-
nu sinnä õimaeale. —
Temäle tood sääl ikke sugud-
sid sõõke ette, ka üits suur
orst ollu tall ehen, millest ta
poole ärä oli sõõnu jä poole
karmanise oli pistän.
Hobesele antu heina ette, temä
esi maganu pehme sohva pääl.
Hommuku kuda üles eränu,
— leudan ta ennest kase otsast
suure jämme ossa wahel ollew. —
Obene ollu kase all, jä suur ü
nik linaleud ehen. —
Mies tullu kase otsast maha,
jä minnu minema, temä
ollugi õige tee weeren. — Tie pääl
wõtan oma orsti poole, mis tall
ei lä ohtu üle oli jäänu, karmanist
wällä, aga ollu temä omä obese taossa
palisu pool,